

1. 6. 2009

ID: 56622

Nekalá soutěž

Pojem soutěžní záměr nelze ztotožňovat s úmyslem; soutěžní záměr existuje tehdy, když určitým jednáním jsou objektivně sledovány soutěžní, konkurenční cíle (na rozdíl od možných cílů jiných, např. vzdělávacích apod.).

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 23 Cdo 4941/2008, ze dne 26.3.2009)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobkyně G. I. s. r. o., zastoupené JUDr. L. V., advokátkou, proti žalované V. L. s. r. o., o nároky z jednání nekalé soutěže, vedené u Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky v Pardubicích, pod sp. zn. 36 Cm 251/2004 k dovolání žalobkyně proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 20. května 2008 č. j. 3 Cmo 2/2008-325, tak, že rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 20. května 2008, č. j. 3 Cmo 2/2008-325, a rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky v Pardubicích ze dne 24. srpna 2007, č. j. 36 Cm 251/2004-282, se zrušují a věc se vrací Krajskému soudu v Hradci Králové, pobočce v Pardubicích, k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Žalobou se žalobkyně domáhala ochrany proti nekalé soutěži žalované, v níž požadovala, aby žalované byla uložena povinnost uveřejnit omluvu žalobkyni v odborném časopise S. v navrhovaném znění, a povinnost uveřejnit na své náklady záhlaví a výrokové části rozsudku soudu prvního stupně v odborném časopise Světlo nejpozději do jednoho měsíce od právní moci rozsudku a dále, aby žalované byla uložena povinnost zaplatit žalobkyni náhradu škody ve výši 14.775,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku. Podle žalobního tvrzení se žalovaná dopustila jednání nekalé soutěže podle § 44 a násl. obchodního zákoníku (dále jen obch. zák.), konkrétně zlehčování podle § 50 a nedovolené srovnávací reklamy podle § 50a.

Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích rozsudkem ze dne 24. srpna 2007, č. j. 36 Cm 251/2004-282, z a m í t l žalobu v celém rozsahu (výrok I.) a rozhodl o nákladech řízení (výrok II a III.).

K odvolání žalobkyně Vrchní soud v Praze (dále jen odvolací soud) rozsudkem ze dne 20. května 2008, č. j. 3 Cmo 2/2008-325, rozsudek soudu prvního stupně ve všech výrocích p o t v r d i l a rozhodl o nákladech řízení. Shodně se soudem prvního stupně dovodil, že jednání žalované - dopis ze dne 19.9.2003 nadepsaný „Výbojky“, jenž byl zaslán obchodnímu partnerovi žalované spolu s technickou dokumentací, na niž se při prováděném srovnání životnosti výbojek několika značek odvolává, přičemž je třídí do třídy vyšší a ekonomické (kam zařazuje výrobky značky G.) - není projevem nekalé soutěže, neboť jím nebyly objektivně sledovány soutěžní cíle. Podle závěrů obou soudů neměl předmět sporu svůj původ v soutěžním vztahu účastníků, neboť jednání žalované nebylo při sepsání předmětného dopisu a jeho doručení obchodnímu partnerovi vedeno soutěžním záměrem zvýhodnit sebe a naopak poškodit žalobkyni v jejich postavení jako účastníků soutěže v konkrétní části trhu. Odvolací soud uzavřel shodně se soudem prvního stupně a s odkazem na aktuální judikaturu (viz rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 32 Odo 229/2006 z 30.5.2007), že pokud jednání žalované nebylo učiněno v rámci hospodářské soutěže, tj. nebyla splněna první podmínka generální klauzule nekalé soutěže, nemůže jít - pro absenci již jedné podmínky - o nekalou soutěž podle § 44 odst. 1 obch. zák., ale ani podle konkrétní skutkové podstaty, a žalobkyni nároky podle §

53 obch. zák. pro tvrzené jednání nenáleží. Odvolací soud uvedl, že závěr soudu prvního stupně o tom, že jednání žalované nelze považovat za nekalou soutěž, je věcně správný.

Rozsudek odvolacího soudu v celém rozsahu napadla žalobkyně v zákonné lhůtě dovoláním, které považuje za přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř. za předpokladu, že dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam. Důvodnost svého dovolání opřela žalobkyně o ustanovení § 241a odst. 2 písm. a) a písm. b) o.s.ř., tj. že řízení je postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci a že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci.

Dovolatelka vytyká odvolacímu soudu, že považuje vývoj uvažování soudu prvního stupně ohledně právní otázky (splnění podmínky soutěžního vztahu) za nerozhodný a nepoškozující práva žalobkyně za situace, kdy soud prvního stupně založil své rozhodnutí na jiné právní kvalifikaci věci, než kterou žalobkyně prostřednictvím vyličení rozhodujících skutečností sledovala. Namítá, že odvolací soud odkazuje ve svém odůvodnění na rozsudek soudu prvního stupně, který považuje za správný, ale nezabývá se všemi odvolacími námitkami žalobkyně, která označila rozsudek za zmatený, zavádějící, nepřezkoumatelný a plný rozporů a nelogických tvrzení. Rozporuje závěr odvolacího soudu, v němž se ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, že účelem dopisu zaslaného žalovanou svému obchodnímu partnerovi nebylo konkurovat žalobkyni, že dopisem žalovaná nesledovala objektivně soutěžní cíle, ale pouze „informovala“ společnost E. S. Z. s.r.o. Podle názoru dovolatelky jde o zcela nesprávný závěr, založený výhradně na výpovědi žalované, která svá tvrzení o pouhé informaci nijak nedoložila a ani soud prvního stupně nezdůvodnil, proč vzal toto tvrzení za prokázané, když nebylo doloženo. Namítá, že text dopisu těmito tvrzením odporuje, neboť žalovaná v dopise srovnává výrobky a řadí je do kategorií vyšší třída a ekonomická třída, přičemž výrobky distribuované žalobkyní řadí do třídy ekonomické, což může tyto výrobky poškodit na jejich kvalitě. Jak ze znaleckých posudků tak i ze způsobu srovnání parametrů prezentovaného žalovanou v dopise lze usuzovat na soutěžní záměr či účel jednání žalované, na objektivní sledování konkurenčních cílů. Soudy se proto měly zabývat nikoliv tím, co žalovaná svým jednáním subjektivně zamýšlela, ale tím, zda objektivně byly dopisem sledovány konkurenční cíle a zda adresátům se mohl soutěžní účel dopisu jevit.

Dovolatelka dále vytyká nesprávné srovnání daného případu s případem, který rozhodoval Nejvyšší soud ČR pod sp. zn. 32 Odo 229/2006 dne 30.5.2007 a v němž nebyla dána soutěžní orientace žalované jako základní předpoklad generální klauzule nekalé soutěže, neboť jednání žalované bylo zaměřeno na poskytnutí informací (pravdivých) spotřebitelům. V posuzovaném případě však žalovaná výslovně srovnávala výrobky žalobkyně s konkurenčními výrobky a řadila je do kategorií a tříd, přičemž výrobky žalobkyně zařadila do třídy ekonomické, čímž je neoprávněně (dle znalců) poškodila na jejich kvalitě; navíc se jednalo o údaje nepravdivé a odborně chybné (jak vyplynulo ze znaleckých posudků). Pokud odvolací soud text a rozšíření takového dopisu za uvedené situace nevnímá jako jednání žalované motivované soutěžním záměrem, pak mohou být na trhu jako nesoutěžní připuštěny různé podobné praktiky vedoucí k legální likvidaci konkurence.

Dovolatelka rovněž nesouhlasí se závěrem odvolacího soudu, že žalobkyně nebyla „vývojem uvažování soudu“ poškozena na svých procesních právech, neboť soud prvního stupně měl zachovat přiměřenou délku daného řízení a ne až po skončení dokazování, které proběhlo v takovém rozsahu zcela zbytečně, založit své rozhodnutí na citovaném rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, najednou změnit právní názor a žalobu s tímto odůvodněním po čtyřech letech řízení zamítnout. V takovémto postupu soudu prvního stupně nespátňuje „racionální vývoj uvažování soudu“, jak to interpretuje odvolací soud, ale spíše snahu o diskriminaci žalobkyně v řízení, snahu docílit neúspěch žalobkyně z důvodu stížností, které podala v řízení na průtahy způsobené liknavostí a neoborností soudu prvního stupně. V této souvislosti namítá, že odvolací soud bez odůvodnění potvrdil také výrok II. soudu prvního stupně, že žalobkyně je povinna nahradit náklady veškerého znaleckého zkoumání, když revizní znalecký posudek byl vyžádán pouze pro „vývoj uvažování soudu“ ohledně právní

otázky, ačkoliv znalec se vyjadřuje pouze k otázkám skutkovým, a výsledné rozhodnutí pak bylo postaveno na judikatuře dávno známé. Žaloba nakonec byla soudem prvního stupně zamítnuta ze zcela jiného důvodu, k jehož posouzení nebyl potřeba ani jeden znalecký posudek, natož posudek revizní. Žádný znalec nemohl zodpovědět právní otázku existence soutěžního záměru, zejména v době, kdy vývoj jejího posouzení dovedl soud prvního stupně k zamítnutí žaloby. Dovolatelce se proto jeví nelogické a nespravedlivé, že by měla hradit za této situace náklady na vypracování revizního znaleckého posudku, jehož potřeba nebyla vyvolána jednáním žalobkyně, ale pomalým a nelogickým vývojem rozhodování soudu prvního stupně. Oba rozsudky poškozují nejen její procesní práva, ale také její základní práva žalobkyně zaručená ústavními předpisy ČR, neboť obecné soudy se musí řídit zákonem a měly by znát právo, aby pomalým a nesprávným vývojem svých úvah nepoškozovaly žalobce po stránce věcné ani časové.

Odvolací soud rovněž nesprávně změnil již pravomocný výrok III. rozsudku soudu prvního stupně s odůvodněním, že ho uvádí do souladu se zákonnou úpravou, ačkoli žalobkyně se odvolala pouze proti výroku I. a II. rozsudku soudu prvního stupně.

Dovolatelka je přesvědčena, že rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam, neboť řeší právní otázku, která v rozhodnutí dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena a řeší ji v rozporu s hmotným právem. Jedná se o otázku, na jejímž řešení spočívá napadené rozhodnutí, tj. zda jednání konkrétního subjektu je jednáním v hospodářské soutěži. Dovolatelka se domnívá, že tato otázka nebyla v napadeném rozhodnutí řešena v souladu s ustálenou soudní praxí, ačkoli odvolací soud na ni vícekrát odkazoval, že není zákonem jednoznačně upravena a její výklad činí v praxi obtíže. Taková otázka má zásadní právní význam nejen pro rozhodnutí v konkrétní věci, ale také pro rozhodování věcí obdobného druhu.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti dovolatelka navrhuje, aby Nejvyšší soud ČR vydal rozsudek, v němž rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 20. května 2008, č. j. 3 Cmo 2/2008-325, zruší a věc vrátí k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření k dovolání uvádí, že dovolání považuje za nedůvodné, a to z těchto důvodů: 1) revizní znalec prof. H. neuvedl ani v jednom případě, že údaje v předmětném dopise pod názvem „Výbojky“ jsou nepravdivé; 2) revizní znalec prof. H. uvedl k jednotlivým výroky v dopise, že jsou nevhodné; 3) revizní znalec prof. H. uvedl, že nemá námitky k využitému postupu podle jeho publikace; zatřídění výrobků do tříd bylo provedeno právě podle využitého popisu v publikaci; 4) žalovaná doložila skutečnosti uvedené v dopise, že žalobkyně předložila soudu padělaný dokument - dopis pod názvem „Výbojky“, na jehož podkladě uvádí nepravdivá tvrzení o šíření dopisu.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (dále jen dovolací soud) po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o.s.ř., zkoumal, zda je tento mimořádný opravný prostředek přípustný.

Podle § 236 odst. 1 o.s.ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon (v ustanoveních § 237 až 239 o.s.ř.) připouští. Proti potvrzujícímu rozsudku odvolacího soudu je dovolání přípustné za podmínek uvedených v § 237 odst. 1 písm. b) a písm. c) o.s.ř.

Podle § 237 odst. 1 písm. b) o.s.ř. je dovolání přípustné proti rozsudku odvolacího soudu, jímž byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl jinak než v dřívějším rozsudku proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil. O takový případ se v dané věci nejedná, přichází proto v úvahu pouze přípustnost dovolání, jejíž podmínky stanoví § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř.

Dovolání žalobkyně do rozsudku odvolacího soudu, jímž byl odvolacím soudem potvrzen v pořadí

první rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé, kterým byla zamítnuta žaloba na ochranu proti nekalé soutěži, přichází v úvahu jen podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř., pokud dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam.

Podle § 237 odst. 3 o.s.ř. má rozhodnutí odvolacího soudu zásadní právní význam zejména tehdy, jestliže v něm řešená právní otázka má zásadní význam nejen pro rozhodnutí v konkrétní věci (v jednotlivém případě), ale z hlediska rozhodovací činnosti soudů vůbec (pro jejich judikaturu), přičemž se musí jednat o takovou právní otázku, která v rozhodování dovolacího soudu nebyla dosud řešena nebo která je dovolacím soudem rozhodována rozdílně. Přípustnost dovolání pak není založena pouhým tvrzením dovolatele, že rozhodnutí odvolacího soudu zásadní význam po právní stránce má, nýbrž až kladným závěrem dovolacího soudu, že tomu tak vskutku je. Závěr o tom, zda dovoláním napadený rozsudek odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam, činí dovolací soud předběžně, zvláštní rozhodnutí o tom nevydává. Dospěje-li ke kladnému závěru, jde o přípustné dovolání a dovolací soud bez dalšího přezkoumá napadený rozsudek a rozhodne o něm meritorně.

Z toho, že přípustnost dovolání je ve smyslu citovaných ustanovení spjata se závěrem o zásadním právním významu rozsudku po stránce právní, vyplývá, že také dovolací přezkum se otevírá pro posouzení otázek právních (ať již v rovině procesní nebo z oblasti hmotného práva), jiné otázky (zejména posouzení správnosti nebo úplnosti skutkových zjištění) přípustnost dovolání nezakládají. Způsobilým dovolacím důvodem, jímž lze dovolání odůvodnit, je tak zásadně důvod podle § 241a odst. 2 písmo b) o.s.ř., jehož prostřednictvím lze namítat, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci.

Nesprávným právním posouzením věci ve smyslu § 241a odst. 2 písmo b) o.s.ř. je pochybení soudu při aplikaci práva na zjištěný skutkový stav, tedy případ, kdy byl skutkový stav posouzen podle jiného právního předpisu, než který měl být správně použit, nebo byl-li sice aplikován správně určený právní předpis, ale soud jej nesprávně vyložil.

Nesprávným právním posouzením věci je způsobilým dovolacím důvodem jen tehdy, jestliže právě na něm napadené rozhodnutí spočívá, jinými slovy, bylo-li rozhodující pro výrok rozhodnutí odvolacího soudu.

Jelikož ve smyslu ustanovení § 242 odst. 3 věty první o.s.ř. je dovolací soud vázán uplatněným dovolacím důvodem, jsou pro úsudek, zda rozhodnutí odvolacího má po právní stránce zásadní význam či nikoli, relevantní jen otázky (z těch, na kterých napadené rozhodnutí spočívá), jejichž posouzení odvolacím soudem dovolatel napadl, resp. jejichž řešení v dovolání zpochybnil.

Přitom otázku, zda dovoláním napadené rozhodnutí má po právní stránce zásadní význam, řeší dovolací soud jako otázku předběžnou. Přípustnost dovolání pak není založena pouhým tvrzením dovolatele, že rozhodnutí odvolacího soudu zásadní význam po právní stránce má, nýbrž až kladným závěrem dovolacího soudu, že tomu tak vskutku je.

V projednávané věci dospěl dovolací soud k závěru, že dovolání je podle § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř. přípustné, neboť odvolací soud i soud prvního stupně rozhodly o uplatněném nároku žalobce v rozporu s hmotným právem.

Jak vyplývá z podaného dovolání, dovolatelka zpochybňuje právní posouzení věci soudem prvního stupně i odvolacím soudem. Podle dovolatelky je jednání žalované jednáním v hospodářské soutěži, tj. splňuje první podmínku generální klauzule nekalé soutěže, a lze je podřadit jak pod generální klauzuli nekalé soutěže (§ 44 odst. 1), tak současně i pod dvě konkrétní skutkové podstaty nekalé soutěže, a to zlehčování (§ 50) a nepřipustnou srovnávací reklamu (§ 50a).

Při právním posuzování věci soud prvního stupně vycházel zejména z výpovědi jednatele žalované - zpracovatele dopisu ze dne 19.9.2003 nadepsaného „V.“, dále ze znaleckých posudků, následně přihlédl také k aktuální judikatuře, konkrétně k rozsudku Nejvyššího soudu ČR 32 Odo 229/2006 ze dne 30.5.2007. Nakonec posoudil zjištěný skutkový stav po právní stránce tak, že žalobkyně a žalovaná jsou sice soutěžiteli na shodném výseku trhu (nákup a prodej světelných zdrojů, výroba světelných zdrojů), avšak účelem dopisu ze dne 19.9.2003 nebylo konkurovat žalobkyni, žalovaná dopisem nesledovala objektivně soutěžní cíle, ale pouze informovala svého obchodního partnera - společnost E. S. Z. s.r.o., neboť se jednalo o průvodní dopis k vyžádané technické dokumentaci několika výrobců světelných zdrojů. Soud prvního stupně konstatoval, že v daném konkrétním případě byly svým způsobem naplněny dva znaky nekalosoutěžního jednání, ovšem nebylo možné žalobě vyhovět právě pro absenci prvního znaku, tj. soutěžního vztahu mezi účastníky; rozhodl tedy, jak sám uvedl, „v duchu jednotného výkladu právních norem v intencích aktuální judikatury“, zejména citovaného rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 30.5.2007, a žalobu zamítl. Odvolací soud ve shodě se soudem prvního stupně dospěl k závěr, že předmět sporu nemá svůj původ v soutěžním vztahu účastníků, jednání žalované nebylo při sepsání předmětného dopisu a jeho doručení obchodnímu partnerovi vedeno soutěžním záměrem zvýhodnit sebe a naopak poškodit žalobkyni v jejich postavení jako účastníků soutěže v konkrétní části trhu; dále podle odvolacího soudu nebyly prokázány žádné okolnosti, jež by potvrzovaly, že se žalovaná snažila u svého obchodního partnera prosadit na úkor žalobkyně výroby třetí osoby, že by jednala tak, aby snížením pozice výrobců žalobkyni distribuovaných získala pro sebe určité výhody; pokud jednání žalované nebylo učiněno v rámci hospodářské soutěže, je nadbytečné zabývat se obsahem dopisu a tím i splněním zbývajících podmínek nekalé soutěže. Odvolací soud shodně se soudem prvního stupně uzavřel, že v daném případě se nejedná o nekalosoutěžní jednání.

Při právním posuzování věci podle ustanovení § 44 odst. 1 obch. zák. dospěly soudy obou stupňů k závěru, že jednání žalované - dopis ze dne 19.9.2003 nadepsaný „V.“, jenž byl zaslán obchodnímu partnerovi žalované s technickou dokumentací, na niž se při prováděném srovnání životnosti výbojek několika značek odvolává, přičemž je třídí do třídy vyšší a ekonomické (kam zařazuje i výrobky žalobkyniny) - není projevem nekalé soutěže, neboť jím nebyly objektivně sledovány soutěžní cíle. Soudy obou stupňů rozhodovaly tak, že v daném případě vyložily ustanovení § 44 odst. 1 obch. zák. nesprávně, zejména první podmínku generální klauzule „jednání v hospodářské soutěži“, o níž shodně tvrdily, že není v konkrétní situaci splněna.

Soudy obou stupňů se měly zabývat právním rozbořem podmínek generální klauzule nekalé soutěže podle § 44 odst. 1 obch. zák. se zohledněním všech okolností daného případu. Tři podmínky generální klauzule musí být splněny kumulativně, aby mohlo být určité jednání považováno za nekalosoutěžní. Obch. zák. nedefinuje pojem „hospodářská soutěž“, proto soud v každém jednotlivém případě musí rozhodnout, zda jednání rušitele (žalovaného), které je blíže popsáno v žalobě, je skutečně „jednáním v hospodářské soutěži“. V tomto konkrétním případě oba soudy měly detailně zkoumat všechny okolnosti případu a posléze správně rozhodnout, že mezi žalobkyní a žalovanou, tj. mezi soutěžiteli (v tomto ohledu soudy správně uvedly, že žalovaná s žalobkyní jsou soutěžiteli na shodném výseku trhu), existuje soutěžní vztah či soutěžní záměr nebo-li že je zde dána soutěžní orientace jednání žalované. Pojem soutěžní záměr nelze ztotožňovat s úmyslem; soutěžní záměr existuje tehdy, když určitým jednáním jsou objektivně sledovány soutěžní, konkurenční cíle (na rozdíl od možných cílů jiných, např. vzdělávacích apod.).

Pokud jednatel žalované v dokumentaci k dopisu ze dne 19.9.2003 nazvaném „Výbojky“ a adresovaném obchodním partnerům žalované uvedl nepravdivé a zkreslené informace o výrobcích distribuovaných právní předchůdkyni žalobkyně, tj. společností G. L., s.r.o., čímž došlo k znevýhodnění výrobce světelných zdrojů společnosti G. L., s.r.o. a k poškození jejího dobrého jména a pověsti, jak je uvedeno v žalobě, rozhodně nelze usuzovat, že tímto dopisem s technickou

dokumentací žalovaná sledovala pouze informovanost svého obchodního partnera. Soud prvního stupně se od žalované (jejího jednatele) dozvěděl (viz str. 4 rozsudku soudu prvního stupně), že požadavek ředitele společnosti E. S. Z. s.r.o., aby mu žalovaná poskytla dokumentaci s přehledem životnosti výbojek O., P. a G., se samotné žalované zdál neobvyklý, avšak na důvody požadavku se neptala a dokumentaci k těmto výrobkům zpracovala (jednalo se dle jejího tvrzení o konstatování obecně známých informací obsažených v technických materiálech) a poskytla ji tomuto obchodnímu partnerovi s dopisem ze dne 19.9.2003 nazvaným „V“. V řízení před soudem prvního stupně bylo prokázáno, že kopii předmětného dopisu nazvaného „V.“ obdržel nejprve zákazník žalobkyně faxovou zprávou dne 21.10.2003 a dále dne 22.10.2003, posléze i sama žalobkyně dne 23.10.2003. Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že tímto jednáním - odesláním dopisu žalované ze dne 19.9.2003 nazvaným „V.“ s příloženou technickou dokumentací obsahující přehled životnosti výbojek tří výrobců (O., P. a G.) - byly objektivně sledovány soutěžní cíle. První podmínka generální klauzule nekalé soutěže - jednání v hospodářské soutěži - je v posuzovaném případě tedy splněna.

Navíc je třeba podotknout, že v dané souvislosti, tj. pro zkoumání první podmínky generální klauzule nekalé soutěže - „jednání v hospodářské soutěži“, nebylo nutné vyžadovat zpracování znaleckých posudků (znalec se vyjadřuje pouze k otázkám skutkovým, nikoliv k otázkám právním). Vyřešení otázky znalcem, nakolik informace uvedené v dopise jsou pravdivé nebo nepravdivé (nutno dodat, že klamat je za určitých okolností možné i pravdivými údaji - viz např. v § 45 a § 50a obch. zák.), nemůže být současně odpovědí na otázku, zda jednání žalované (zaslání dopisu s technickou dokumentací obchodním partnerům žalované) je jednáním v hospodářské soutěži anebo jednáním jiným.

Dovolací soud se z výše uvedených důvodů neztotožňuje s právním názorem odvolacího soudu (stejně jako s právním názorem soudu prvního stupně). Ani soud prvního stupně, ani odvolací soud neposoudily věc správně podle právních předpisů ČR, resp. obchodního zákoníku, ani podle judikatury.

Při právním posouzení věci odvolací soud i soud prvního stupně neúplně a nesprávně vzaly v úvahu a zhodnotily všechny rozhodné okolnosti, vyplývající ze zjištěného skutkového stavu, a posoudily tak neúplně a nesprávně předpoklady pro právní závěr o tom, že jednání žalované pro absenci jedné podmínky generální klauzule nelze považovat za nekalosoutěžní. V novém řízení soudy budou proto muset znovu zvažovat otázku existence jednání v hospodářské soutěži a současného splnění či nesplnění tří podmínek generální klauzule a tím i potvrzení nebo vyvrácení předpokladu, že jednání žalované je jednáním nekalosoutěžním (podle § 44 odst. 1 obch. zák.), následně pak případně i otázku možnosti či nemožnosti dané jednání žalované posuzovat také podle konkrétní skutkové podstaty nekalé soutěže, např. jako zlehčování (podle § 50 obch. zák.) a jako nedovolenou srovnávací reklamu (podle § 50a obch. zák.).

Nejvyšší soud ČR s ohledem na to, že shledal námitky dovolatelky uvedené v jejím dovolání důvodnými, napadený rozsudek odvolacího soudu zrušil (§ 243b odst. 2, část věty za středníkem, o.s.ř.). Vzhledem k tomu, že důvody, pro které byl zrušen rozsudek odvolacího soudu, platí i pro rozsudek soudu prvního stupně, zrušil dovolací soud i tento rozsudek a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení (§ 243b odst. 3 o.s.ř.).

Další články:

- [Blankosměnka](#)
- [Valná hromada \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Valná hromada](#)
- [Směnečný a šekový platební rozkaz, prominutí zmeškání lhůty \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Smlouva o dílo \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Valná hromada \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Veřejné zakázky](#)
- [Výklad právních předpisů, přepravní smlouva](#)
- [Smluvní pokuta \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Zpráva o vztazích](#)
- [Zákaz konkurence](#)